

[Alfred Jensen.]

lighed for, at man tog hensyn til disse synspunkter og udvidede § 3 til også at gælde for andre kategorier. Af personer, der ikke har større indkomst end dem, der omtales her, er der de enligt stillede mødre. Er det ikke rimeligt, at man tager dem med? Jeg konstaterede under valgkampen, at der var meget stor interesse for pensionering af enker. Var det ikke rimeligt, om man også tog enker med beskedne indkomster med? Jeg håber, man vil se med velvilje på disse problemer i udvalget. Men der er endnu flere, der efter vor opfattelse burde have del i det nedslag, som hjemles i denne paragraf. Alle, der ikke har større indtægter end her forudsat, bør have et sådant nedslag, men først og fremmest naturligvis de kategorier, der her er nævnt, fordi det er dem, der har de hårdeste og værste vilkår at leve under.

Efter vor opfattelse bør man nu tage fat på forsørgerfradragene. Det er ganske urimeligt, at man bliver ved med at køre på de ringe forsørgerfradrag, som har været gældende i de sidste åringer, og hvorefter ingen forsørger i hovedstaden kommer op på mere end 1 800 kr., for enligt stillede 900 kr. Jeg vil ikke gå ind på de forskellige satser i by og på land, men blot understrege, at der kun er sket en meget ringe forhøjelse af disse fradrag. Det samme gælder også de indtægtsgrænser, indenfor hvilke fradragene må foretages med maksimalbeløb, og de grænser, indenfor hvilke de må foretages med et aftrappet beløb. Indtægtsgrænsen for ikke-forsørgere er kun blevet forhøjet fra 5 000 til 6 000 kr., og for forsørgere er den forhøjet fra 10 000 til 12 000 kr. Det er ret urimeligt, og det rammer alle dem med mellemindkomsterne. Jeg overser ikke, at en hel del med meget lave indkomster slet ikke betaler statsskat, men de, der så endelig skal til at betale i de nederste klasser, kommer til at betale uforholdsmæssig meget, og det er af hensyn til dem, man bør foretage en ajourføring af disse fradrag-beløb. Vi har tidligere stillet forslag herom, og det er klart, at hvis man skulle foretage en ajourføring i år, måtte forslaget blive på 90 pct., som det var i fjor.

Jeg gør også opmærksom på, at børnefradragene er aldeles utilstrækkelige. Jeg tror ikke, nogen vil bestride de betragt-

ninger, jeg tidligere har gjort gældende, og som jeg påny giver udtryk for i dag, at man ikke, selv med det maksimale beløb, kan afholde de udgifter, der er forbundet med et barns opdragelse. Den skattemæssige lettelse er altså på dette område altfor ringe. Dette problem har været behandlet andre steder udenfor denne sal, bl. a. i det udvalg, der blev nedsat til at overveje spørgsmålet om præmiering af opsparing. Der blev man enig om, at 1 500 kr. var et passende beløb, hvis den mand, der sparede op og havde børn, skulle være ligestillet med den, der ingen børn havde; og hvad der er rimeligt, når det gælder præmiering af opsparingen, det bør vel også være rimeligt, når man lægger skat på samfundsborgerne, og derfor må man efter vor opfattelse op på betydelig større fradragsbeløb for børn. Jeg overser ikke, at der er sket forhøjelser her, som, hvis man tog beløbene i loven af 1922 som udgangspunkt, ville vise næsten en ajourføring. Men jeg har ikke den opfattelse, at udgangspunktet i loven af 1922 er rigtigt, og derfor er det, vi mener, man må højere op. Man kan naturligvis ordne det på anden vis; vi har stillet forslag om et større børnetilskud, og det er en vej, man kan gå, men vort forslag har jo ikke været til behandling endnu, og hvordan de øvrige partier vil stille sig til det, ved vi jo ikke noget om. Derfor er det, jeg rejser spørgsmålet, for det må diskuteres i denne forbindelse, om man skal skride til en forhøjelse af børnetilskuddet, eller man skal forøge børnefradraget.

Endvidere vil jeg gerne gøre opmærksom på, at det er urimeligt, at børnefradrag kun gives for børn op til det 16. år. Det er jo givet, at mange forældre har store udgifter til deres børn, selvom de har overskredet 16 års alderen. Håndværkerlærlinge og andre, der kommer ind i kontor- eller handelsverdenen og der oppebærer løn, tjener jo ikke så meget, at de kan klare omkostningerne ved deres eget livsophold, og det vil sige, at forældrene må yde et tilskud. Derfor er det urimeligt, at aldersgrænsen ikke forhøjes. Men hvad der gælder for sådanne lærlinge, gælder jo i endnu højere grad for unge mennesker, der studerer. Jeg er klar over, at visse af dem også kan have indkomster, men der er masser, der ikke har nogen indkomst og ikke har mulig-